

ΕΤΟΣ 51ον

14 Δεκεμβρίου 2003

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 50 (2637)

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

*«...ἀπεκδυσάμενοι τόν παλαιόν άνθρωπον σύν ταῖς
πράξεσιν αὐτοῦ καί ἐνδυσάμενοι τόν νέον...»*

Μέσα στό πλαίσιο τῆς προετοιμασίας μας γιά τήν γιορτή τῶν Χριστουγέννων οἱ ἅγιοι Πατέρες ὄρισαν –δύο Κυριακές πρῖν ἀπό τή μεγάλη γιορτή– νά θυμόμαστε τούς Προπάτορες τοῦ Χριστοῦ, ἰδιαιτέρως τόν πατριάρχη Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος εἶναι πρότυπο πίστεως. Ὁ Ἀβραάμ ἔφθασε στήν πίστη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ζώντας μέσα σ' ἕνα εἰδωλολατρικό περιβάλλον. Δέν ἄφησε ὅμως τά χαμερπή πάθη νά σκοτίσουν τό νοῦ του καί νά σβήσουν τίς ἀνησυχίες του. Δέν ἀναπαυόταν στή λατρεία τῶν εἰδώλων. Σταδιακά κατανόησε ὅτι τίποτε ἀπό αὐτά πού βλέπουμε καί ψηλαφοῦμε δέν εἶναι Θεός· τίποτε ἀπό αὐτά πού κατασκευάζουμε μέ τά χέρια μας δέν ἀξίζει τή λατρεία μας. Ἡ πρωταρχική αἰτία πού ἔφερε τόν κόσμο στήν ὑπαρξη, μέ τήν πολυποίκιλη ὁμορφιά καί τήν ἁρμονία στή λειτουργία του, εἶναι ἕνας Θεός ἀνόμοιος πρὸς τόν κόσμο, ἀόρατος καί ἀψηλάφητος. Σέ αὐτόν τό Θεό στράφηκε καί μέ Αὐτόν ἀνέπτυξε προφορική σχέση, ὥστε σέ κάποια στιγμή νά λάβει ἀπό Αὐτόν τήν ἐντολή: « Ἔξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καί ἐκ τῆς συγγενείας σου καί δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω». Ὁ Ἀβραάμ υπάκουσε στήν ἐντολή καί στή νέα γῆ πού κατοίκησε ἔγινε ὁ γενάρχης τοῦ Ἰσραήλ ἀπό τόν ὁποῖο ἔλαβε τή σάρκα ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ἔγινε γιά μᾶς καί Υἱός ἀνθρώπου.

Προπάτορας τῶν πραγματικῶν ἐορτασμῶν

Ἡ ἀναφορά στόν Ἀβραάμ δέν εἶναι ἄσχετη μέ τήν προετοιμασία μας γιά τή γιορτή τῶν Χριστουγέννων, ὄχι μόνο γιατί εἶναι προπάτορας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί γιατί εἶναι –κατά πνεῦμα– προπάτορας ὅλων τῶν ἀνθρώπων πού «ἀνακαλύπτουν» τήν πίστη στόν ἀληθινό Θεό καί ζοῦν σύμφωνα μέ τόν τρόπο πού ἡ πίστη αὐτή ἐμπνέει. Εἶναι, δηλαδή, προπάτορας ὅλων τῶν πραγματικῶν ἐορτασμῶν

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Κολ. γ' 4-11)

Ἡ νέκρωση τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἣτις ἐστὶν εἰδωλολατρία, δι' ἣ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζήτε ἐν αὐτοῖς· νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν· μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, **ἀπεκδυσόμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσόμενοι τὸν νέον** τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου οὐκ ἔστι Ἑλλήν καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.

τῶν Χριστουγέννων. Ἐπὶ τῆς βασικῆς προϋπόθεσης τοῦ εἰλικρινοῦς ἑορτασμοῦ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ πηγαία χαρὰ γιὰ τὴν εἰσοδὸν τὴν ἀνθρώπινη ἱστορία. Αὐτὸ τὸ γεγονός ὅμως γιὰ νὰ μᾶς συγκλονίσει χρειάζεται νὰ ἔχουμε ἀναπτύξει σὲ κάποιο βαθμὸ, ἔστω μὲ τὴν προκαταρκτικὴ πίστη, μιὰ προσωπικὴ σχέση μὲ τὸ Χριστό. Ἡ σχέση αὐτή, γιὰ μᾶς, τὸ νέο ἴσος τοῦ Θεοῦ, θεμελιώνεται στὰ μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος καὶ τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ ἀναπτύσσεται μὲ τὰ ἔργα ποῦ ἐνεργοποιοῦν τὴ χάρι τῶν μυστηρίων.

Μὲ ἀφορμὴ τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα θὰ ἐπισημάνουμε ὀρισμένα πράγματα γιὰ τὴν σχέση τῶν μυστηρίων μὲ τὴν προσωπικὴ μας ζωὴ.

Χάρι καὶ ἐλευθερία

Τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας δὲν καταργοῦν τὴν ἐλευθερίαν μας. Μᾶς δίδουν τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ αὐτὴ δὲ δρᾷ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν προαίρεσίν μας. Αὐτὸ φαίνεται καθαρά στὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, στὸ ὁποῖο ὁ ἅπ. Παῦλος προτρέπει τοὺς Κολλασσαεῖς μεταξύ ἀλλήλων νὰ ἀπεκδυθῶν «τὸν παλαιὸν ἄνθρωπο μαζί μὲ ὅλες τὶς πράξεις του» καὶ νὰ ἐνδυθῶν «τὸ νέο ποῦ ἀνανεώνεται συνεχῶς μὲ πρότυπο τὴν εἰκόνα τοῦ δημιουργοῦ του». Οἱ προτροπὲς τοῦ ἁπ. Παύλου ἔρχονται ὡς συνέχεια τῆς ἐπιβεβαίωσής του, ὅτι οἱ Κολλασσαεῖς (ὅπως καὶ ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί) μὲ τὸ Βάπτισμα ἔχουν πεθάνει γιὰ τὴν ἁμαρτία –«ἀπεθάνετε γάρ»– καὶ ὅτι ἡ ζωὴ τους «κρύπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ». Ἡ μυστηριακὴ νέκρωση ὅμως ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτία δὲν καταργεῖ τὴν προαίρεσίν μας, δὲν ἀποστρέφει μηχανικὰ τὴν προσοχή μας ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, δὲ μᾶς ἀπαληθύνει ἀπὸ τὸν προσωπικὸ ἀγῶνα.

Ἡ χάρι τῆς νέας ζωῆς μᾶς δίνεται μὲ τὴν τελετουργία τῶν μυστηρίων ὡς δῶρο·

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ ζωὴ μας, φανερωθῆ, τότε καί σεῖς θά φανερωθῆτε μαζί του δοξασμένοι. Νεκρώσατε λοιπόν ὅ,τι γίνον εἶναι μέσα σας, δηλαδή τὴν πορνείαν, τὴν ἀκαθαρσίαν, τὸ πάθος, τὴν κακὴν ἐπιθυμίαν καί τὴν πλεονεξίαν, ἡ ὁποία εἶναι εἰδωλολατρεία, ἕνεκα τῶν ὁποίων ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀπειθεῖς ἀνθρώπους. Αὐτὰ ἀκολουθούσατε καί σεῖς κάποτε, ὅταν ἐζούσατε αὐτὴν τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τώρα ἀποβάλατε καί σεῖς ὅλα αὐτὰ, τὴν ὀργὴν, τὸν θυμὸν, τὴν κακίαν, τὴν δυσφήμισιν, τὴν αἰσχρολογίαν τοῦ στόματος. Μὴ λέτε ψέμματα ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ἀφοῦ **ἔχετε ἀποβάλει τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον μετὰ τὰς πράξεις του, καί ἔχετε ἐνδυθῆ τὸν νέον**, ὁ ὁποῖος ἀνανεοῦται εἰς ἐπίγνωσιν κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ του. Τώρα δὲν ὑπάρχει πλέον Ἕλλην καί Ἰουδαῖος, περιτμημένος καί ἀπερίτμητος, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ ὁ Χριστός εἶναι τὰ πάντα καί εἰς πάντας.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀποτελεῖ ἓνα ἀρχικὸ κεφάλαιο, τὸ ὁποῖο ὀφείλουμε μετὰ εὐαγγελικὴ σύνεση, μετὰ ἐμπορικὴ εὐστροφία καί διορατικότητα νὰ τὸ ἐκμεταλλευτοῦμε καί νὰ τὸ ποησιολογήσουμε. Διότι αὐτὸ πού μᾶς σώζει εἶναι ὁ ποησιολογισμὸς τοῦ δώρου, πού δείχνει τὴν καλὴν μας προαίρεση καί τὴ δραστήρια ἀνταπόκρισίν μας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀπόκριση καί ἡ συντήρηση τοῦ δώρου, σύμφωνα μετὰ τὴν παραβολὴν τῶν ταλάντων, μᾶς καταδικάζει ὡς πονηροὺς καί ὀκνηροὺς δούλους.

Στὶς διατυπώσεις τοῦ ἀπ. Παύλου πού ἤδη σημειώσαμε ὑπάρχει κάποιον σημεῖον πού δημιουργεῖ ἰδιαιτέρην ἐντύπωση. Ὁ Ἀπόστολος διαχωρίζει τὸν «παλαιὸν ἄνθρωπον» ἀπὸ τὴν πράξιν του –«ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ». Ἡ διατύπωση ὑπονοεῖ ὅτι μπορεῖ νὰ ἀπεκδυθῶμε τὸν «παλαιὸν ἄνθρωπον», χωρὶς νὰ ἀπεμνησκώμε ἀπὸ τὴν πράξιν του. Δηλαδή, οἱ πράξεις τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθοῦν καί ἀπὸ τὸ «νέον ἄνθρωπον», πού ἀναδύθηκε ἀπὸ τὴν κοιλὴν τῆς μητέρας. Λέγοντας αὐτὰ ὁ ἀπ. Παῦλος θέλει νὰ ἐπισημάνει στοὺς ἀποδέκτες τῆς ἐπιστολῆς του τὴν σημασίαν τοῦ δικοῦ τους προαιρετικοῦ ἀγῶνα.

Ἡ ἀπέκδυση τῶν πράξεων τοῦ «παλαιοῦ ἀνθρώπου» δὲ μᾶς δίνεται δωρεάν. Ἀπὸ τὴν δημιουργίαν μας μᾶς δόθηκε ἡ δωρεὰ τῆς ἐλευθερίας, ἡ δυνατότητα νὰ βουλευόμεσθα καί νὰ ἀποφασίζομε τὴν πράξιν μας. Αὐτὴ ἡ δυνατότητα μᾶς κάνει ὑπεύθυνους γιὰ τὴν «ἀπέκδυση» τῶν πράξεων τοῦ «παλαιοῦ ἀνθρώπου» ἀλλὰ καί γιὰ τὴν χαρὰ τῆς εἰσόδου τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν προσωπικὴν μας ἱστορίαν.

π. Θ.Α.Β.

14 Δεκεμβρίου 2003: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ
Τῶν Ἁγίων Προπατόρων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θύρσου, Φιλήμονος,
Ἀπολλωνίου, Ἀρριανοῦ καί τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτύρων († 286-287).
Ἦχος: α΄ – Ἑωθινόν: Δ΄ – Ἀπόστ: Κολ. γ΄ 4-11 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιδ΄ 16-24.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Δεκεμβρίου, Πρό τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως.
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄ 9-10, 32-40 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. α΄ 1-25.

ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Αὐτές τίς ἡμέρες γίνεται ὁ ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ τῶν Ἑνοριακῶν Φιλοπτόχων Ταμείων, τό ἔργο τῶν ὁποίων εἶναι γνωστό καί ἀνεκτίμητο.

Μέ τόν ὄβολό μας ἡ Ἐκκλησία ἐπιτελεῖ τή φιλανθρωπική καί κοινωνική ἀποστολή της, προσφέροντας βοήθεια στά νιάτα καί τά γηρατειά, τά προβληματικά παιδιά, τοὺς ἀρρώστους καί τόν καθένα πού καταφεύγει στή στοργική ἀγκαλιά της.

Ἐνισχύσατε τήν προσπάθειά της. Ὅταν τά συνεργεῖα τοῦ Ἑράνου κτυπήσουν καί τή δική σας πόρτα, δεχθεῖτε τα μέ προθυμία. Ὁ Χριστός κτυπᾷ. Πρὸς Αὐτόν εἶναι ἡ προσφορά μας, γιά ἐκείνους πού ὁ ἴδιος ὀνομάζει «ἐλαχίστους» ἀδελφούς Του.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ (τευχίδιο).

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΨΕΩΣ μετὰ τοῦ Μικροῦ Ἀποδείπνου (ἐγκόλλιο, σέ πολυτελή ἔκδοση).

ΜΥΣΤΑΓΩΓΙΚΕΣ ΚΑΤΗΧΗΣΕΙΣ, τοῦ ἁγίου Κυρίλλου Ἱεροσολύμων (Κατήχηση Μυσταγωγική Δ΄).

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΕΥΣΕΒΕΙΑ. Ἐκκλησιασμός, Ἐξομολόγηση, Θεία Κοινωνία. Φυλλάδιο (Μητροπ. Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου).

Η ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ, Μυστήριον Μυστηρίων (Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Σταυροπούλου).

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», σὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, σὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὁμιλεῖ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>